

Az a bizonyos, kősziklára épített ház

A homokra vagy kősziklára épített ház példázata talán az egyik legérthetőbb evangélium. Sok magyarázatra nem szorul, sőt inkább meggy már talán közhelyszámba, még olyanok is sokan ismerik, akiknek fogalma nincs, honnan is származik ez az intelem.

Ha annyira unalmasan elcsépeelt szinte ez az üzenet, akkor miért építkeznek oly sokan homokra? De milyen házra is gondolhatunk? Akadnak, akik egész életüket is egy építkezésnek tekintik, mások meg csak vannak, sodródni.

Ha már építkezünk, mit is építünk? Nem lényegtelen, hiszen, ha erős, nagy házat szeretnénk építeni, akkor olyan alap kell, ha meg légvárat, akkor annak pont jó a homok. Ha az alapok szilárdak, az épülő ház bármilyenre alakul, lehet belőle erős vár. Gyenge, omlékony talapzaton még papírdobozokat is óvatosan kell rakosgatni.

Mondjon már valaki egy biztos alapot az életben! Magunk porlékonyak vagyunk, esendők. Támaszra vágyunk gyakran, mert nincs alapzatunk. Van igazán megbízható példaképünk? Közösségünk? Országunk? Szüleink? Gyermekeink? Családunk?

Nem hihetünk semmiben? Ilyen értékekben sem? Az érték attól marad érték, hogy én annak tekintem és azon iparkodom, hogy az is maradjon. Ha a kerti kutam útban van és teledobálom kacattal, akkor az onnan kezdve nem érték, csak, ha gondozom, karbantartom és „értékén kezelem”. Ha az értékeket kihasználom, visszaélek velük, megszűnnek értéknek lenni. Például, a család intézménye nem önmagából a szerkezetből fakad, hanem, amit az egyének beletesznek. Ezért az összes földi érték veszélyeztetett, ha csak élvezik, kihasználják őket, amíg le nem merítik, züllesztik őket. Ma már vannak olyan családi kötelékek, amire azt mondaná a szemlélő, szemét eltakarva, hogy ezt ne erőltessék... Ez a család intézményének a hibája? Ugyanis, a társadalom levonta a következtetést, mint idejét múlt „életstílusról”. Elavult, mert tönkretettük, visszaéltünk vele és meggyaláztuk? Ezt bizony minden értékről el lehet mondani, mindegyikkel el lehet követni. A haza valamikor nagy érték volt, mert sok ember életét adta érte. Ahol inkább cserbenhagyják, legfeljebb visszaélnék előnyeivel, ott megszűnik ez az érték. Mondjam az egészséget? Visszaélünk vele, nem gondozzuk, nem vigyázunk rá, csak használjuk, kihasználjuk, meggyalázzuk. Mikor összeomlik, akkor új alapot keresünk, az egészségügyi ellátó rendszert. A hitünkkel nem történhet ilyesmi? Dehogynem. Lehet rá támaszkodni (amíg van), visszaélni vele, kérkedni vele, ápolatlanul, gondozatlanul, leépülni hagyni, rosszabb esetben eltorzítani, amiből több kár származik, mint haszon. A hitünk is rém porlékony. A legkisebb problémára is megremeg a lábunk és inkább jogorvoslatért szaladunk, mint azon gondolkodnánk, hogy vajon Jézus, mit tenne a helyünkben?

Mindenesetre ezek örök értékek, azzal, ha lenullázzuk őket, magunkat zárjuk ki belőlük vesztünk, de az értékek maradnak helyükön magukban és azoknak, akik tiszteletben tartják őket.

Mi is lenne ez a kőszikla? Ez már nehezebb kérdés, mint maga a példázat. Ha azt mondom Jézus, akkor nincs két ember, aki ugyanarra gondolna. Kevesen vannak, akik ismerik annyira, hogy a helyén legyen ez az üzenet. Jézus példázatai, cselekedetei, tanításai olyan erővel hatottak, amit nem tudtak magyarázni hallgatóik. Mert elképesztő harmóniában volt minden szava és tette. Bármiről beszélt, bármit tett, az látványosan és igen nagy nyomatékkal megbonthatatlanul, összetartozott. Filozófusok kritizálják egymást, hogy kinek hol, milyen hibája, ellentmondása, pontatlansága van. Vannak szép

ideológiák, nézetrendszerek, csak nagyon ne kapirgáljuk meg őket, mert vagy tényekben, a világ természetét illetően vagy logikai hibától szenvednek. Az ember időnként ütközik Jézus tanításaiban látszólagos ellentmondásokba, de ezek feloldódnak, ha mélyebben megismerjük a többi részletet és arra tanítanak, hogy az igazságnak milyen elképesztő rétegződései lehetnek, aminek mi a tetején kapirgálunk és magabiztosan ítélkezünk, miközben egy furfangos találós kérdésbe már beletörük a bicskánk és ha mélyebbre szaladna az ásónk, akkor felborul a világképünk.

Olyan alapot állított nekünk, amire bármit építhetünk meghívásunk szerint: iskolát, kórházat, várost, kutatóintézetet, várat, gyárat, katedrálist, az mind biztosan fog állni. Bármilyen eseménynél, döntési helyzetnél megkérdezhetjük Jézust, Ő mit tenne, mondana? Tanításai között mindig akad, ami akkor és ott helyénvaló. Lehet fájdalmas, nehéz az alkalmazása, követése. De ha nem tesszük, akkor csak megtevesztjük magunkat és a világot. Ha a szeretetről papolunk, de adott helyzetben ítélkezünk, akkor csak a hangulatunk szerint lapozgatjuk az evangéliumokat és nem alapként használjuk. Az, hogy időnként melegedő szívvel átengedjük magunkat egy evangélium hangulatának, nem pótolja azt, mikor fel kell vennünk azt a keresztet, amire az rámutat. A homok kevésbé töri a lábat, mint a szikla, de hát választani kell a kényelmesen épített és az erős ház között.

Az evangéliumok akkor szólnak legjobban az életünkben, mikor a való világban botlunk beléjük. Mondjuk, ehhez úgy is kell nézni a világot, vajon most melyik evangélium szól nekünk? Egy kiránduláson beszélgettem valakivel a hit kapcsán, hogy annyi minden változott életében, annyiféle üzenetet, értékrendet, szabályt kapott, nem is tudja igazán, mi a pálya. Valóban, aki átélte a rendszerváltást, annak lehet fogalma arról, milyen lehet homokra építkezni. Mikor akkorát fordul a világ, hogy a jóból rossz lesz, a fentről lent. Ilyen után félve választ már alapot az ember, ha van benne igény némi következetességre. Vannak, akiknek ez nem probléma, különösebb kritika nélkül fogadnak el új alapokat, amit a többség, vagy, amit a „sikeres” emberek használnak. Vannak, akik pedig tiszteletreméltó csökönyösséggel kitartanak egy homokbucka mellett, pedig a ház már felismerhetetlenné omladozott. De az igazán elvetemültek nekilátnak keresgélni, talán egész életüket ezzel töltik, mert nem szeretnék többé már ingatag várat építeni. Legyen az kicsi, közepes, nagy, alázattal már inkább arra szavaznak, hogy biztos legyen!

Templomlépcső, 2022. szeptember